

DEL VIATGE A ROMA DE LA CORAL DE LA UNIO EXCURSIONISTA DE SABADELL

per JOAN AULADELL i DOMENECH

D'un fet passat acostumem a dir-ne que sols ens en queda el record! En el nostre cas, de l'Audiència que vàrem tenir amb el Sant Pare, creiem que el fet comença ara, quan en la quietud interior se'ns reproduïxen les escenes viscudes, amb claredat i constant mutació. Es com el despertar alegre i joiós, a poc a poc, d'un meravellós somni, que per bonic voldríem que durés tota la vida, amb la mateixa emoció d'aquells moments i la satisfacció plena que tenim ara.

Un bom amic em preguntava en arribar a Sabadell i veient les fotografies, si sabíem o érem conscients del que havíem aconseguit, i de la importància que tenia. Em va sorprendre, i per resposta somriguérem per sortir airosament del pas. Ara, al cap de molts dies, arribem al convenciment que realment no sabem què és el que va passar; és tant, que potser sí que és veritat que no som del tot conscients del què aconseguírem. Quan un hom veu aquesta munió de milers i milers de persones que volen veure el nostre Sant Pare, que tot el món el venera, respecta, aplaudeix i estima... I nosaltres el vàrem tenir tan a prop que àdhuc hi parlàvem amb força intimitat, com si fóssim uns grans amics. Llavors t'agafa com un cert aclarament... En fi, és una vivència que creiem perdurarà viva per sempre dins del nostre cor!

Què ens motivà a tots a fer el llibre "Maria a través dels seus Santuaris de Muntanya" i el nostre pelegrinatge?.

Amb certesa diríem que el viure i desvetllar una inquietud, dins de les nostres

poques possibilitats: la devoció Mariana emmarcada per l'amor a la música, especialment la popular, i l'estimació a la muntanya.

Pensem que tots els Santuaris descrits en el llibre estan situats en els més bells indrets de la nostra geografia catalana. En fer l'acte d'adhesió al Papa, intentàrem ajuntar simbòlicament aquestes tres semblances, com a Cap visible de l'Església, fervent devot de Maria, musicòleg i incansable muntanyenc.

Però potser que comentem una mica la nostra "campanada" abans: Començari quasi bé anecdòtic, més que pura ressenya.

El pròleg ja fou prou ampli: presentació del llibre al local del Centre Parroquial de la Creu Alta de Sabadell, amablement acollits per l'amic Mn. Albert Taulé, pujada a Montserrat per posar-los sota la protecció de la nostra Moreneta, i on tinguérem la primera fina i atenció de l'Abat del Monestir que volgué firmar el llibre com a primer cantaire, segons paraules del Pare Alexandre Olivar.

Després, ofrena a la Mare de Déu de la Salut del llibre i peregrinatge en nom de tots els sabadellencs. Així ho entengué Mn. Jaume Serrano, que contestà les nostres paraules.

El dilluns al migdia emprenguérem el viatge vers la nostra fita, Roma, tot cantant en deixar Sabadell, la Salve de La Salut, cap al port de Barcelona, des d'on sortirem cantant el Virolai, camí de Gènova. La travessa, de prop de 24 hores, fou meravellosa i plena d'anècdotes; cants i més cants damunt de coberta

omplien la mar, i després dins les cambres interiors del vaixell, reunió de tots per a firmar el llibre..., cambra amablement cedida pel Capità de la nau. Broma i més broma, rialles i alegria arreu tingué per fons.

Gènova, la passàrem d'esquitllada i, enfilant les majestuoses autopistes italianes, ens presentàrem a Pisa. Les màquines de fotografiar, començaren a funcionar.

Al capvespre, ja tard, arribàvem a Roma. El primer Déu Vos Guard en entrar a la residència, fou una forta alegria. El dia abans hi havíem portat del Vaticà, la Credencial definitiva per assistir a l'Audiència, amb expressió de la reserva de lloc per a tot nosaltres. Les gestions semblaven ben encarrilades. Aquella nit, el "paperet" va dormir desota del coixí (ajudant a somniar millor...)

I arriba així el dia 30 de juliol, el gran jorn per a tots, tan esperat! Al matí fèiem la visita a la Basílica de Sant Pere. Mentre el gros de l'expedició feia el seu recorregut, uns pocs férem una petita infiltració per la porta de bronze, travessàrem la Guardia Suïssa i entràrem a les dependències interiors del Vaticà, on ens donaren les últimes instruccions i orientacions adients per la bona marxa de l'Audiència, i acabàrem de constatar que la cosa seguia per bon camí.

A les 3 de la tarda ja estàvem fent cua sota la columnata de Bernini. Ens havien recomanat que hi anéssim ben aviat per evitar que ens invadissin el

"HOGAR DEL LIBRO"

Es una gentilesa de

Llibres i Revistes

Pg. Plaça Major, 34 i 12 SABADELL

nostre lloc reservat.

Feia una tarda esplèndida. Al peu de l'escala de la Basílica hi havia el setial del Sant Pare; al davant, les cadires reservades per als diferents grups que de tot arreu del món venien a l'Audiència. Al ensenyar la nostra credencial als que tenien cura de l'ordre i organització, es començaren a preguntar entre ells quin era el lloc que portava aquell paper. Aquest titubeig ens negitejà fortament: què passava, ara?. El qui semblava el cap de tots, digué amb veu alta: ¡¡Ah, il coro!! Llavors com si de sobte tots s'haguessin despertat, es desvetllaren i amb una gran cortesia i atenció ens acompanyaren el nostre lloc: i, Oh sorpresa!: tenien 70 cadires reservades al costat mateix del tron papal, fora de les valles, completament sols, amb total llibertat de moviments. No creïem que poguéssim haver-hi un lloc més preferent. L'emoció ens començava a dominar; les paraules "il coro" i les proves d'atenció es repetien arreu.

Els seients reservats a l'altre costat de la valla s'ompliren de seguida. La gent s'anava atapeint... i nosaltres, completament sols, ben amples i amb cadires especials. Comprenguérem que ens trobàvem en un lloc de gran preferència.

Mestrestant, de ple en el camp anecdòtic, cal dir que tot d'una començà a haver-hi, entre els nostres, exclamacions i rialles: a l'altra banda de la valla, entre la multitud, s'hi trobava el conegut artista americà Burt Lancaster, que per cert ens va aplaudir molt. I ell, a la vegada, causà un fort impacte entre les nostres fèmines que ens acompanyaven!

Tot seguit apareix un equip tècnic, amb aparells, fils i micròfons, tot dient que eren de "Ràdio Vaticana" i s'instal·len davant nostre tot dient-nos: "une proba, per favore" i, fent indicació que comencéssim a cantar, tot fent temps abans de l'arribada imminent del Sant Pare tant esperat. Ens convertírem, de cop, en el cor oficial de l'Audiència Papal.

Durant més d'una hora, els cants de la nostra Coral ressonaren per tota la gran Plaça del Vaticà mitjançant la ràdio. Desgranàrem tot el repertori previst més d'una vegada, tant de Maria, com popular: Virolai, Salve de la Salut, Pregària a la Verge del Remei, Salve, Himne de Núria (de Mn. Geis), Goigs del Roser... etc. Les Aromes de Queralt, Muntanyes del Canigó, el Rossinyol... i d'altres.

A dos quarts de sis en punt arribà el Sant Pare en un helicòpter i prengué terra als jardins del Vaticà. Tot seguit

entrà en la gran plaça i entornàvem llavors la Salve Regina gregoriana, que, percert, la corejava tothom. Sentirem una gran emoció en fer cantar a tanta gent d'arreu del món... Es veïen cartells en totes les llengües, de salutació al Pontífex.

El Sant Pare començà l'Audiència saludant totes les peregrinacions que assistiren, distingint-les pel nom. Quan sentírem el nom de la nostra Coral, tots esclatàrem amb un fort aplaudiment, a la vegada que rebíem una afable salutació del Sant Pare, que ens la dedicava des del seu setial.

El Papa Joan Pau II pronuncià un discurs en set o vuit idiomes, entre ells, el castellà, versant sobre la dignitat de la dona. Al final, quan ell venia, amb uns Bisbes, per cert negres, i enmig d'un silenci absolut, interpretàrem el nostre cant "Cantem a Déu" d'en Malats.

Després es produí el que podríem qualificar d'anècdota: El Papa i els seus ajudants, dirigint la seva mirada envers la nostra Coral, feien clares senyals, que nosaltres no entenguérem. Llavors, personalment el Sant Pare entonà el Pare Nostre en llatí. Comprenguérem en aquest moment, que veritablement ostentàvem el paper del "Cor oficial de l'Audiència". Lògicament, l'entonació havia d'haver estat a càrrec nostre.

Joan Pau II baixà del seu tron i començà a saludar tots els milers i milers de pelegrins que hi havia, mentre nosaltres tornàvem a encetar els nostres cants. De sobte, acabàvem d'interpretar la Pregària a la Verge del Remei, quan algú, amb veu tremolosa diu: ja ve, ja ve... i ens el trobem pràcticament al davant nostre: ¿què va passar en els següents moments?

La intensitat emotiva arribà al seu límit. El "tic-tac" del cor no sabíem si anava "in crescendo" o "disminuendo", el que sí és cert és que la sang es devia intensificar a la cara pels símptomes que teníem d'escalfor i a la vegada de fred per tot el cos, i el tremolor que ens envuïa.

Amb el llibre a les mans, ens agenollem al seu pas, però desseguida ens agafa i ens fa aixecar i tot posant la seva mà al damunt de les nostres espatlles, amb mirada penetrant com si escrutés el nostre interior més amagat, amb els seus ulls blaus i un somriure afable, desprenent però una certa picardia, com si endevinés tot el que desitjàvem dir-li; i començà el diàleg d'ofrena del llibre, en castellà, tal com ens havien recomanat. Joan Pau II s'interessava per l'obsequi i el seu significat. En

veure que conversàvem i amb tant d'interès per la seva part, va haver-hi una forta expectació entre els seus acompanyants, i els fotògrafs oficials no paraven de fer treballar llurs màquines. En explicar-li que érem de Sabadell, prop de Barcelona i prop de Montserrat, amb la seva mitja rialla repetí per dos cops la paraula Montserrat. Li ensenyàrem llavors la signatura del Pare Abat. Ens va dir que continuéssim amb la devoció a Maria i quan li diguérem que el llibre l'havíem fet entre tots, saludà tota la Coral, aixecant els dos braços. Li demanàrem la seva benedicció per a tots, i ens l'atorgà mentre cada un de nosaltres li besava la mà, tot cantant el Virolai.

Donanat per finalitzat l'acte, el Sant Pare s'allunyà tot beneïnt la multitud, mentre nosaltres romaníem quietes, espectants, com a muts, per la intensa emoció que en aquells moments sentíem tots. De sobte, trencat l'encís, plens d'una joia sublim i única, ens felicitàvem els uns als altres, tot preguntant-nos el què... i exclamacions dient: ho hem aconseguit, tant no esperàvem.. Pot ésser realitat?..

D'aquella mirada penetrant i escrutadora, crec que ens en recordarem sempre.

L'osservatore Romano de l'endemà, en comentar i fer la crònica de la Audiència, ressenyà la nostra presència i actuació.

A Roma ens hi estiguérem tres dies i poguérem visitar la Ràdio Vaticana, el Museu, la Capella Sixtina (per cert que en sortir d'ella uns catalans que trobàrem ens van preguntar si havíem sentit els "cassetts" de cants catalans en l'Audiència??). Seguïrem amb els Jardins de Tivoli, Roma antiga i moderna; cantàrem a les basíliques de Sant Joan de Laterà, Santa Maria La Major, i Sant Pau "extramurs".

El dia 5 d'agost, dimecres, a les 8 del matí, tots junts cantàvem el Cant dels Adéus, a la Plaça Marçet de la nostra ciutat.

Uns dies després de la nostra arribada, hem pujat de nou a Montserrat a donar-ne gràcies a la Verge, així com també anàrem a la Salut en penyora d'agraïment per l'èxit de la nostra empresa.

¿Com podem explicar l'èxit obtingut? Creiem que la resposta és ben clara: A la intercessió de la Verge Maria i a la gran il·lusió que tots teníem per aconseguir-ho.

DONEM-NE GRACIES A DEU, i als qui ho han fet possible!

COMELLAS
sala d'art

C/. CONVENT, 110 (PLAÇA MARCET) - SABADELL